Neřekl jsem, co jsem říct měl… Vyznělo to trapně… Proč jsem tam vlastně celou dobu seděl, když jsem se k ničemu nedostal? Vysmál se mi. Řekl o mně, že jsem náboženský fanatik… Ach, kolik bylo všelijakých promarněných, pokažených a prohraných příležitostí… Odpusť Pane…

Jak vidíš, spolu s Tebou jsem na cestě hledání. Pozoruji, zkoumám, přemýšlím, ptám se Ježíše, poslouchám zkušenosti druhých − dobré i špatné, studuji příběhy z oblastí světa, kde to hnutí opravdu jede, zkouším nově věci a tím pádem samozřejmě spoustu věcí i kazím.

Pokud dneska něco působí dojmem, že to umím,
pravděpodobně jsem toho v té oblasti dostatek pokazil.

Dělal jsem věci hloupě, neúčinně, odpudivě, marně… Nicméně každý povedený i nepovedený rozhovor s nevěřícími přáteli se učím brát jako příležitost. Když se mi něco v některém kontaktu nepodaří, sednu si pak v klidu doma a představuji si, že stejná situace právě začíná znovu. Co teď řeknu jinak? Jak jinak zareaguji? Promýšlím i více alternativ. A tyhle svoje rekonstrukce průběžně konzultuji s Ježíšem: *Co bys na mém místě udělal Ty, Pane Ježíši? Co mi doporučuješ pro příště? Můžu já něco udělat, abych byl efektivnější? Je to něco z toho jenom na Tobě?*

Já vím, že přesně stejná situace nikdy znovu nenastane; přesto mi tahle imaginární rekonstrukce pomáhá zvládnout pocit neúspěchu. Mimochodem, bývá to jen pocit, zpravidla to není skutečný neúspěch! A především z toho těžím principiální poučení pro podobné příští situace. Máš−li občas dojem, že jsi něco pokazil, že v kontaktu s nevěřícími něco neumíš, nebo dokonce že na to prostě nejsi stavěný, věz, že jsi ve

správné partě. Takový pocit někdy měli všichni,
kdo pak vyšli ven a nevěřícím lidem účinně sloužili k poznání Pána Ježíše.

Kromě hojných vlastních nezdarů se učím i z toho, co druzí udělali špatně. nekritizuji, jen se dívám. Někdy se i vyptávám. A hledám cestu, jak to dělat lépe. Slyšel jsi někoho „evangelizovat“? Líbilo se Ti to? Nebo ses styděl, že s tím máš něco společného? Občas mám dojem, že bychom si svoje rozhovory s lidmi, měli snad nahrávat a pak si po pár týdnech poslechnout sami sebe. Možná bychom pak mnohem jasněji vnímali svoji vlastní útočnost nebo ukřivděnost, zahořklost, manipulativnost, případně naopak nevýraznost, slabost, křeč nebo zjistíme, že nebylo jasné, co jsme vlastně chtěli říct.

Neohlášeně nahrávat rozhovory by se nemělo, nicméně mít u sebe parťáka bývá výbornou autentickou zpětnou vazbou. A nácvik nanečisto velkou měrou přispěje, aby to příště bylo lepší a pak ještě lepší.
A tak vidím mnoho svých selhání, zklamání a neúspěchů. Vidím formy bezradnosti, nesmyslnost i zoufalství. Pokud něco kolem mě dneska vypadá jako snadný produkt duchovního obdarování či přirozeného talentu, věz, že to tak není! Stojí za tím mnoho chyb, nezdarů, propadů a taky mnoho houževnatých zápasů a hlavně dalších a dalších pokusů a s tím spojených dalších pádů a nových pokusů. Současně s tím vším je za tím i hodně pozorování, napodobování, učení a zkoušení.
Dovol ještě jedno velmi důležité sdělení:

Pán Ježíš nehledá učedníky mimořádně obdarované,
ale oddaně poslušné.

Hledá ty, kdo budou zachovávat všechno, co nám On sám přikázal.
(Matouš 28,18−20) A jedno z jeho jasných přikázání je, abychom šli a získávali Mu učedníky. Díky, že se díváš na tato videa a jdeš do toho se mnou.

*Pane Ježíši, děkuji Ti, že naše slabosti a selhání nejsou překážkou, abys skrze nás konal své dílo, které sahá až do věčnosti.*